ममापि भक्तिरुत्पन्ना स त्वं कुरु वचो मम । अस्ति चात्र परं किञ्चिदध्यात्मं दैवनिर्म्मितं ।
अतश्च त्वां ब्रवीम्येतत् क्रियतामविशङ्कया । देवगुह्यं त्वया ज्ञातुं न शक्यं पुरुषर्षभ ।
तस्मान्नाख्यामि ते गुह्यं काले वेत्स्यति तद्भवान् । पुनरुक्तञ्च वक्ष्यामि त्वं राधेय निबोध तत् ।
माऽस्मै ते कुण्डलेऽदास्त्वं भिक्षिते वज्रपाणिना । शोभसे कुण्डलाभ्याञ्च रुचिराभ्यां महाद्युते ।
विशाखयोर्म्मध्यगतः शशीव विमले दिवि । कीर्त्तिश्च जीवतः साध्वी पुरुषस्येति विद्धि तत् । १९९०
प्रत्याख्येयस्त्वया तात कुण्डलार्थे सुरेश्वरः । शक्या बहुविधैर्व्वाक्यैः कुण्डलेप्सा त्वयाऽनघ ।
विहन्तुं देवराजस्य हेतुयुक्तैः पुनः पुनः । हेतुमदुपपन्नार्थैर्म्माधुर्य्यकृतभूषणैः ।
पुरन्दरस्य कर्ण त्वं बुद्धिमेतामपानुद । त्वं हि नित्यं नरव्याघ्र स्पर्द्धसे सव्यसाचिना ।
सव्यसाची त्वया चेह युधि शूरः समेष्यति । नतु त्वामर्ज्जुनः शक्तः कुण्डलाभ्यां समन्वितं ।
विजेतुं युधि यद्यस्य स्वयमिन्द्रः सखा भवेत् । तस्मान्न देये शक्राय त्वयैते कुण्डले शुभे । १९९०५
सङ्ग्रामे यदि निर्जेतुं कर्ण कामयसेऽर्ज्जुनं ।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि सूर्य्यकर्णसंवादे त्रिशतोऽध्यायः ॥ ३०० ॥

॥ कर्ण उवाच ॥ भगवन्तमहं भक्तो यथा मां वेत्थ गोपते । तथा परमतिग्मांशो नास्त्यदेयं कथञ्चन ।
न मे दारा न मे पुत्रा नचात्मा सुहृदो नच । तथेष्टा वै सदा भक्त्या यथा त्वं गोपते मम ।
दृष्टाश्च महात्मानो भक्तानाञ्च न संशयः । कुर्व्वन्ति भक्तिमिष्टाञ्च जानीषे त्वञ्च भास्कर ।
दृष्टो भक्तश्च मे कर्णो नचान्यद्दैवतं दिवि । जानीत इति वै कृत्वा भगवानाह मद्धितं । १९९८०
भूयश्च शिरसा याचे प्रसाद्य च पुनःपुनः । इति ब्रवीमि तिग्मांशो त्वन्तु मे क्षन्तुमर्हसि ।
बिभेमि न तथा मृत्योर्यथा बिभ्येऽनृतादहं । विशेषेण द्विजातीनां सर्व्वेषां सर्व्वदा सतां ।
प्रदाने जीवितस्यापि न मेऽत्रास्ति विचारणा । यच्च मामात्थ देव त्वं पाण्डवं फाल्गुनं प्रति ।
व्येतु सन्तापजं दुःखं तव भास्कर मानसं । अर्ज्जुनं प्रति माञ्चैव विजेष्यामि रणेऽर्ज्जुनं ।
तवापि विदितं देव ममाप्यस्त्रबलं महत् । जामदग्न्यादुपात्तं यत् तथा द्रोणान्महात्मनः । १९९८५
इदं त्वमनुजानीहि सुरश्रेष्ठ व्रतं मम । भिक्षते वज्रिणे दद्यामपि जीवितमात्मनः ।

॥ सूर्य्य उवाच ॥ यदि तात ददास्येते वज्रिणे कुण्डले शुभे । तमप्येनमथो ब्रूया विजयार्थे महाबल ।
नियमेन प्रदद्यां ते कुण्डले वै शतक्रतो । अवध्यो ह्यसि भूतानां कुण्डलाभ्यां समन्वितः ।
अर्ज्जुनेन विनाशं हि तव दानवसूदनः । प्रार्थयानो रणे वत्स कुण्डले ते जिहीर्षति ।
स त्वमप्येनमाराध्य सूनृताभिः पुनःपुनः । अभ्यर्थयेथा देवेशममोघार्थं पुरन्दरं । १९९९०
अमोघां देहि मे शक्तिममित्रविनिबर्हिणीं । दास्यामि ते सहस्राक्ष कुण्डले वर्म्म चोत्तमं ।
इत्येव नियमेन त्वं दद्याः शक्राय कुण्डले । तया त्वं कर्ण सङ्ग्रामे हनिष्यसि रणे रिपून् ।
नाहत्वा हि महाबाहो शत्रूनेति करं पुनः । सा शक्तिर्देवराजस्य शतशोऽथ सहस्रशः ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्त्वा सहस्रांशुः सहसाऽन्तरधीयत । ततः सूर्य्याय जप्यान्ते कर्णः स्वप्नं न्यवेदयत् ।